

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 383

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 august 2000

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 89 din 9 mai 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A., modificată și completată	1-3	631.	— Hotărâre privind exceptarea temporară de la plata taxei vamale a importului unui contingent tarifar de 500.000 pui de găină de o zi
Decizia nr. 90 din 9 mai 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995.....	4-6	632.	— Hotărâre privind mandatarea Ministerului Industriei și Comerțului în vederea privatizării Societății Naționale „Plafar” — S.A. București
Decizia nr. 104 din 6 iunie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995 și modificată prin Legea nr. 105/1997	6-9	633.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pentru anul 2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2000
Decizia nr. 118 din 27 iunie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă	10-11	634.	— Hotărâre privind acordarea unui ajutor financiar
		635.	— Hotărâre privind acordarea unui ajutor financiar
		656.	— Hotărâre privind aprobarea prealabilă, în vederea recunoașterii funcționării în România a Asociației „Research Triangle Institute” din Statele Unite ale Americii prin intermediul unei filiale
		657.	— Hotărâre privind drepturile bănești cuvenite personalului încadrat în unitățile mixte constituite între Armata României și armatele altor țări

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 89

din 9 mai 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A., modificată și completată

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător

Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii

Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A., excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 3.392/1999 al Curții de Apel București — Secția comercială.

La apelul nominal răspunde reprezentantul Societății de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov, constatându-se lipsa Băncii Comerciale Române — S.A., față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Societății de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 s-a realizat exproprierea sa și a celorlalți acționari, fără cauză de utilitate publică și fără justă despăgubire, încalcându-se astfel art. 41 alin. (3) din Constituție și prevederile Legii nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind nefondată, deoarece apreciază că, în realitate, autorul excepției de neconstituționalitate critică modul de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 39/1999, aspect asupra căruia însă Curtea Constituțională nu este competentă să se pronunțe. Pe fond, apreciază că ordonanța criticată nu dispune exproprierea Societății de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov și a celorlalți acționari, ci dispune fuziunea prin absorbire a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. cu Banca Comercială Română — S.A.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 noiembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.392/1999, **Curtea de Apel București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A., modificată și completată.** Excepția a fost ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov într-o cauză având ca obiect anularea hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor Băncii Comerciale Române — S.A. din data de 20 septembrie 1999, cu privire la aprobarea fuziunii prin absorbire cu Banca Română de Comerț Exterior — Bancorex — S.A., precum și anularea tuturor actelor juridice subsecvente acestei hotărâri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 39/1999, „în fapt și în drept nu se realizează o fuziune, ci se realizează o preluare gratuită de către o bancă cu capital majoritar de stat a unui patrimoniu” asupra căruia acționarii societății bancare absorbite aveau drepturi patrimoniale derivate din calitatea de acționar. Se mai arată că Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 reglementează această fuziune contrar regulilor generale, determinând practic o expropriere a Societății de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov, precum și a celorlalți acționari, „fără cauză de utilitate publică, fără justă despăgubire, fără respectarea Legii exproprierei pentru cauză de utilitate publică și, nu în ultimul rând, prin încălcarea art. 41 alin. (3) al Constituției din 1991”.

Curtea de Apel București — Secția comercială, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată nu este inadmisibilă și, în consecință, sesizează Curtea Constituțională, în vederea soluționării acesteia.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că „Prin Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 s-a stabilit cadrul juridic pentru finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. în scopul creșterii gradului de solvabilitate a sistemului bancar, precum și a credibilității interne și externe a acestuia”. Se consideră că nu poate fi reținută susținerea potrivit căreia dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 au determinat o expropriere, încalcând astfel art. 41 alin. (3) din Constituție, deoarece art. 4 alin. (1) din ordonanță prevede în mod expres competența exclusivă a adunărilor generale extraordinare ale celor două bănci cu privire la aprobarea bilanțurilor de prefuziune și luarea deciziei în legătură cu fuziunea. Se mai arată că „argumentele invocate de reclamantă au, de fapt, în vedere legalitatea hotărârii adunării generale extraordinare a B.C.R., care este de competența Curții de apel, și nu constituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 39/1999”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. 2, ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A., modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 63/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 24 august 1999, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 126/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 10 septembrie 1999, precum și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 15 decembrie 1999. Aceste modificări și completări nu privesc însă reglementările de principiu ale Ordonanței Guvernului nr. 39/1999, fiind menținute prevederile care sunt criticate ca fiind neconstituționale.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, care dispune fuziunea prin absorbire a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. cu Banca Comercială Română — S.A., se realizează, „în fapt și în drept”, preluarea gratuită de către o bancă cu capital majoritar de stat a unui patrimoniu asupra căruia acționarii societății bancare absorbite aveau drepturi patrimoniale derivate din calitatea de

acționar. Se consideră că în felul acesta Societatea de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. și ceilalți acționari au fost expropriați „fără cauză de utilitate publică, fără justă despăgubire, fără respectarea Legii exproprierii pentru cauză de utilitate publică”, încălcându-se astfel art. 41 alin. (3) din Constituție.

Art. 41 alin. (3) din Constituție prevede: „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 stabilește cadrul juridic pentru finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A., restructurare care, potrivit art. 2 alin. (1), „[...] se va finaliza prin fuziunea acesteia cu Banca Comercială Română — S.A.”, iar competența de a decide în legătură cu fuziunea revine, conform art. 4 alin. (1) din ordonanță, adunărilor generale extraordinare ale acționarilor. O asemenea modalitate de restructurare este reglementată de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, care, prin art. 233 alin. (1) din cap. II „Fuziunea și dizolvarea societăților”, prevede: „Fuziunea se face prin absorbirea unei societăți de către o altă societate sau prin contopirea a două sau mai multe societăți pentru a alcătui o societate nouă.” Aceste dispoziții legale sunt aplicabile, conform prevederilor art. 19, 20 și ale art. 92 alin. 2 din Legea bancară nr. 58/1998, și societăților bancare constituite ca societăți comerciale.

Așa fiind, Curtea Constituțională urmează să respingă susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, potrivit cărora Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 dispune exproprierea Societății de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov și a altor acționari.

Într-adevăr, statul, în calitate de acționar la o societate comercială, are dreptul să dispună ca instituția publică împuternicită să îi administreze acțiunile (și anume, Fondul Proprietății de Stat) să mandateze reprezentanții săi în adunarea generală a acționarilor pentru a adopta, cu respectarea prevederilor legale, măsuri privind activitatea societății respective, în speță fuziunea prin absorbire a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. cu Banca Comercială Română — S.A.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A., modificată și completată, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Transilvania” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 3.392/1999 al Curții de Apel București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 mai 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 90

din 9 mai 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3
din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare
a agenților economici, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cuore Impex” — S.R.L. din Brăila în Dosarul nr. 248/2000 al Judecătoria Brăila.

La apelul nominal se constată lipsa părților, Societatea Comercială „Cuore Impex” — S.R.L. din Brăila și Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat Brăila — Direcția controlului financiar de stat, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca nefondată. Se apreciază că motivele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate privesc fondul litigiului în fața instanței de judecată, asupra căruia Curtea Constituțională nu este competentă să se pronunțe. De asemenea, se mai arată că în legătură cu prevederile art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 Curtea Constituțională a pronunțat mai multe decizii prin care a constatat constituționalitatea acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 248/2000, **Judecătoria Brăila a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cuore Impex” — S.R.L. din Brăila, într-o cauză având ca obiect plângerea introdusă de această societate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unor contravenții, proces-verbal întocmit în baza Ordonanței Guvernului nr. 18/1994.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate încalcă art. 134 alin. (2) lit. a) și b) și art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, prin aceea că limitează libertatea comercială a agenților economici privați în realizarea unor afaceri profitabile cu parteneri străini și

conțin dispoziții inflexibile, de natură să descurajeze inițiativa acestei categorii de agenți. Se mai arată că în speță a intervenit stingerea obligației, prin compensare, în temeiul art. 1143 și următoarele din Codul civil, dar, în interpretarea dată Ordonanței Guvernului nr. 18/1994 prin Instrucțiunile nr. 15.086/1995 ale Băncii Naționale a României, Ministerului Finanțelor și Ministerului Comerțului, prevederile ordonanței se aplică chiar și în cazul unor produse necuprinse în actele normative care condiționează exportul de obținerea unor licențe. În cauză, măsurile privind repatrierea valutei au avut ca efect sistarea, de către partenerii străini a operațiunilor comerciale.

Judecătoria Brăila, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele criticate nefiind contrare prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) și b) și nici ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție. Se arată că, potrivit acestor dispoziții constituționale, statul trebuie să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, iar obligația de repatriere a valutei se circumscrie acestui interes, în sensul asigurării disponibilităților în valută, necesare economiei. Se arată, de asemenea, că prin mai multe decizii Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la dispozițiile art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995, pe care le-a declarat constituționale.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată. Astfel, se arată că, față de dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție referitoare la „*libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție*”, activitatea de comerț exterior a agenților economici se desfășoară pe baza autonomiei lor juridice. Este necesar însă ca această activitate să fie în concordanță cu interesul național, întrucât economia de piață și libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligației de repatriere a valutei. În ceea ce privește susținerea referitoare la existența în speță a unui „caz tipic de compensare, de stingere a două obligații de plată a prețului reciproc, un caz de simplificare a dublei plăți până la concurența celei mai mici”, se arată că obligația de repatriere a valutei este instituită printr-o reglementare specială, care nu prevede și posibilitatea compensării datoriilor reciproce cu partenerii din contractele externe. În continuare sunt menționate decizii ale Curții Constituționale prin care aceasta s-a pronunțat în sensul că prevederile art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995, sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. 2, ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995, al căror conținut este următorul: „*În cazul operațiunilor de încasare la vedere, repatrierea valutei rezultate în urma producerii actului de comerț internațional se va face în maximum 5 zile de la data încasării, dar nu mai târziu de 90 de zile calendaristice, calculate de la data atestării documentare a trecerii mărfii prin frontiera română, sau, după caz, a executării lucrărilor și prestării serviciilor în străinătate, în funcție de zona geografică a partenerului extern.*

Pentru operațiunile cu încasare la termen între 90 și 360 de zile, cât și pentru cele pe credit de peste 1 an, pentru care Ministerul Comerțului a eliberat licențe în limita unui plafon stabilit anual de Banca Națională a României, termenul de repatriere este de maximum 15 zile calendaristice calculate de la data scadenței plății, stabilite conform clauzelor contractuale.

În cazul plăților în avans pentru importuri, pentru care nu s-a livrat marfa, nu s-a executat lucrarea sau nu s-a prestat serviciul, sau pentru care nu s-a restituit avansul plătit, se aplică aceeași perioadă de 15 zile calendaristice calculate de la data ultimului termen de livrare contractual.

Ministerul Comerțului, în raport cu obiectivele politicii comerciale, va propune Guvernului, în vederea aprobării, lista grupelor de produse care pot fi exportate cu plata până la 90 de zile calendaristice de la data livrării, precum și lista grupelor de produse cu plata peste 1 an de la data livrării, produsele necuprinse în cele două categorii de grupe de produse putând fi exportate cu plata la termene între 90 și 360 de zile calendaristice.“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste dispoziții contravin prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) și b) și ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, prin aceea că limitează libertatea comercială a agenților economici privați în realizarea unor afaceri profitabile cu parteneri străini și conțin dispoziții inflexibile, de natură să descurajeze inițiativa acestei categorii de agenți. Textele constituționale, invocate ca fiind încălcate, prevăd:

– Art. 134 alin. (2) lit. a) și b): „*Statul trebuie să asigure:*

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;

b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară;

– Art. 135 alin. (1) și alin. (6): „(1) *Statul ocrotește proprietatea.*

(6) *„Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează a fi respinsă.

Dispozițiile art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995, au mai făcut obiectul controlului de neconstituționalitate, pentru motive identice cu cele arătate în cauza de față, invocându-se, de asemenea, și încălcarea prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție.

Curtea Constituțională a respins acele excepții de neconstituționalitate, statuând că dispozițiile art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995, sunt constituționale.

Pentru a decide astfel Curtea Constituțională a reținut, în esență, că, potrivit art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, statul are obligația de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea financiar valutară. Într-o interpretare sistematică a art. 134 din Constituție, această prevedere trebuie aplicată în concordanță și cu dispozițiile aceluiași text, cuprinse în alin. (1) privind economia de piață și în alin. (2) lit. b) privind libertatea comerțului. Aceasta presupune că dispozițiile legale instituite pentru consolidarea regimului valutar și întărirea disciplinei financiare privind disponibilitățile în conturile valutare, dispoziții cum sunt cele ale art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995, sunt conforme cerințelor economiei de piață, în stadiul ei actual de dezvoltare, ca și regulilor necesare pentru asigurarea, în ansamblul economiei, a libertății comerțului. S-a mai reținut că nici economia de piață și nici libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligației de repatriere a valutei și a termenului legal maxim de repatriere. În sensul arătat sunt, de exemplu, Decizia nr. 15 din 28 ianuarie 1997, rămasă definitivă prin Decizia nr. 149 din 3 iunie 1997, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 24 septembrie 1997, precum și Decizia nr. 60 din 31 martie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 18 mai 1998.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice modificarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate anterior își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Curtea Constituțională nu poate reține nici susținerea potrivit căreia textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 135 alin. (1), conform cărora statul ocrotește proprietatea, și ale alin. (6) care prevăd că proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă. Obligația de repatriere a valutei nu este contrară acestor prevederi din Constituție, întrucât garantarea constituțională a proprietății, precum și caracterul inviolabil al proprietății private nu justifică, într-o interpretare sistematică a normelor constituționale, utilizarea bunurilor, proprietate privată, indiferent de natura lor, prin încălcarea reglementărilor legale privind protecția unui interes național, cum este cel al asigurării disponibilităților valutare necesare pentru achitarea obligațiilor externe de plată ale economiei. Astfel a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 64 din 14 aprilie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 16 iunie 1998, într-un dosar în care, invocându-se excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995, s-a susținut, ca și în cauza de față, că aceste dispoziții încalcă și art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție.

Curtea Constituțională constată că nici prin raportare la prevederile art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție nu există motive care să justifice schimbarea jurisprudenței sale și, în consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează a fi respinsă și sub acest aspect.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cuore Impex” — S.R.L. din Brăila în Dosarul nr. 248/2000 al Judecătoriei Brăila.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 mai 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 104

din 6 iunie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995 și modificată prin Legea nr. 105/1997

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Mariana Trofimescu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995 și modificată prin Legea nr. 105/1997, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transtex” — S.R.L. din Sighișoara în Dosarul nr. 3.038/1999 al Judecătoriei Sighișoara, județul Mureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților: Societatea Comercială „Transtex” — S.R.L. din Sighișoara și Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat Mureș, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca fiind neîntemeiată, deoarece dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, iar stabilirea vinovăției este atributul exclusiv al instanței de judecată, iar nu un motiv de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din data de 17 martie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.038/1999, **Judecătoria Sighișoara, județul Mureș, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995 și ulterior modificată prin Legea nr. 105/1997**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transtex” — S.R.L. din Sighișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 constituie „o formă mascată de confiscare” a unor bunuri dobândite în mod ilicit, în baza unor relații comerciale. Se mai arată că intervenția statului în cazul unor raporturi juridice de natură comercială nu se justifică, deoarece statul nu a fost parte în contract. În opinia autorului excepției aceste dispoziții legale aduc o restrângere exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale fără să fie îndeplinite condițiile prevăzute în art. 49 din Constituție. Este o restrângere „nenumită” a dreptului de proprietate ce derivă din beneficiul realizat prin raporturi comerciale, precum și a libertății comerțului. De asemenea, autorul excepției consideră că răspunderea contravențională, stabilită în temeiul art. IV din ordonanța criticată, este consecința neexecutării unei obligații contractuale „fără intervenția statului”. Or, în aceste condiții, executarea sau neexecutarea unei clauze stipulate în contract nici nu poate fi sancționată de stat, care nu este parte în acel contract, ci numai de părțile contractante, care au la îndemână mijloacele procedurale de executare a contractului sau de sancționare a neexecutării acestuia. Mai mult, nu se verifică, cu ocazia aplicării acestei sancțiuni contravenționale, existența vinovăției ca trăsătură esențială a contravenției, organele de control aplicând sancțiunea, indiferent de existența sau inexistența vreunei dintre formele de vinovăție.

În opinia autorului excepției ordonanța aduce atingere și prevederilor art. 135 alin. (6) din Constituție, deoarece sumele obținute sau pe cale de a fi obținute prin aceste operațiuni de import-export intră în patrimoniul unei societăți comerciale cu capital privat, în a cărei ordine juridică nu se poate interveni forțat din afară, de către stat, prin măsuri administrative. În acest mod proprietatea privată nu mai este inviolabilă, iar statul se îmbogățește fără just teme prin „confiscare“.

Judecătoria Sighișoara, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece obligația de repatriere a valutei și efectuarea operațiunilor prin conturile deschise în România la băncile autorizate nu încalcă prevederile art. 49 alin. (1) din Constituție, care reglementează situațiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți. Instanța de judecată consideră că dispozițiile legale criticate nu încalcă nici prevederile art. 134 alin. (1), alin. (2) lit. a și b) și nici pe cele ale art. 135 alin. (6) din Constituție, referitoare la inviolabilitatea proprietății private care nu poate fi opusă cerințelor apărării intereselor naționale în activitatea financiară și valutară. Economia de piață și libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligației de repatriere a valutei, a termenului maxim de repatriere, întrucât de constituirea fondurilor valutare depinde însăși funcționarea sistemului economic. În final, instanța consideră că desfășurarea activității agenților economici trebuie să se realizeze în acord cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 18/1994, aprobată prin Legea nr. 12/1995, și în privința încasării sumelor în valută aferente importurilor de mărfuri, executării de lucrări și prestațiilor de servicii în străinătate, prin conturile deschise în România la bănci autorizate.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, pentru următoarele argumente:

Art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 prevede unele măsuri în vederea consolidării regimului valutar și întăririi disciplinei financiare privind disponibilitățile în conturile valutare ale persoanelor juridice și fizice, care produc și comercializează mărfuri, execută lucrări și prestează servicii în străinătate. În acest cadru este prevăzută atât obligația de repatriere a valutei, cât și sancționarea nerespectării acestei obligații. Obligația de repatriere a valutei nu este contrară prevederilor art. 41 alin. (7) din Constituție prin care este garantată proprietatea privată dobândită în mod licit, proprietate care nu poate fi confiscată, deoarece utilizarea bunurilor proprietate privată, indiferent de natura lor, nu justifică, în opinia Guvernului, încălcarea unui interes național, așa cum este cel al asigurării disponibilităților valutare necesare pentru asigurarea obligațiilor externe de plată. Se invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 64 din 14 aprilie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 16 iunie 1998. Guvernul consideră că prevederile art. 41 alin. (8) din Constituție, potrivit cărora „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*“, nu pot fi desprinse din interpretarea sistematică a întregului text constituțional. Această prevedere constituțională a fost respectată, având

în vedere că Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 a fost aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995. În continuare Guvernul apreciază că nu au fost încălcate nici prevederile art. 49 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece acest text constituțional privește drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și nu are incidență în domeniul raporturilor dintre societățile comerciale. Consideră, de asemenea, că prin dispozițiile legale criticate nu sunt încălcate nici prevederile art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) și nici ale art. 135 alin. (6) din Constituție, deoarece inviolabilitatea, în condițiile legii, a proprietății private nu poate fi opusă cerințelor apărării intereselor naționale în activitatea financiară și valutară, în actualul stadiu de dezvoltare a economiei de piață. Economia de piață și libertatea comerțului nu pot justifica încălcarea obligației de repatriere a valutei sau a termenului maxim de repatriere, deoarece constituirea fondurilor valutare este vitală pentru economia națională. Se invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 16 din 28 ianuarie 1997, Decizia nr. 60 din 31 martie 1998, Decizia nr. 157 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 186 din 17 decembrie 1998, Decizia nr. 94 din 17 iunie 1999, Decizia nr. 105 din 1 iunie 1999). Referitor la invocarea lipsei de vinovăție, Guvernul consideră că aceasta nu este o problemă de constituționalitate, ci un element al stării de fapt, a cărei apreciere constituie un atribut exclusiv al instanței de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995, dispoziții modificate ulterior prin Legea nr. 105/1997, prin abrogarea pct. 10 alin. 1 al art. IV. Acest text are următoarea redacție: – „*În vederea consolidării regimului valutar în vigoare și întăririi disciplinei financiare privind disponibilitățile în conturile valutare, se stabilesc următoarele:*

1. *Persoanele juridice și fizice autorizate în condițiile legii, care produc și comercializează mărfuri, execută lucrări și prestează servicii pe teritoriul României, vor livra mărfurile, vor executa lucrările și vor presta serviciile numai cu plata în lei, cu excepția celor altfel reglementate în mod expres prin acte normative și numai pe baza autorizării exprese a Băncii Naționale a României.*

2. *Persoanele juridice și fizice prevăzute la art. 1 sunt obligate să încaseze sumele în valută aferente exporturilor de mărfuri, executărilor de lucrări și prestărilor de servicii în străinătate, precum și din orice alte operațiuni și tranzacții externe, prin conturile deschise în România la bănci autorizate.*

3. *În cazul operațiunilor de încasare la vedere, repatrierea valutei rezultate în urma producerii actului de comerț*

internațional se va face în maximum 5 zile de la data încasării, dar nu mai târziu de 90 de zile calendaristice, calculate de la data atestării documentare a trecerii mărfii prin frontiera română, sau, după caz, a executării lucrărilor și prestării serviciilor în străinătate, în funcție de zona geografică a partenerului extern.

Pentru operațiunile cu încasare la termen între 90 și 360 de zile, cât și pentru cele pe credit de peste 1 an, pentru care Ministerul Comerțului a eliberat licențe în limita unui plafon stabilit anual de Banca Națională a României, termenul de repatriere este de maximum 15 zile calendaristice calculate de la data scadenței plății, stabilite conform clauzelor contractuale.

În cazul plăților în avans pentru importuri, pentru care nu s-a livrat marfa, nu s-a executat lucrarea sau nu s-a prestat serviciul, sau pentru care nu s-a restituit avansul plătit, se aplică aceeași perioadă de 15 zile calendaristice calculate de la data ultimului termen de livrare contractual.

Ministerul Comerțului, în raport cu obiectivele politicii comerciale va propune Guvernului, în vederea aprobării, lista grupelor de produse care pot fi exportate cu plata până la 90 de zile calendaristice de la data livrării, precum și lista grupelor de produse cu plata peste 1 an de la data livrării, produsele necuprinse în cele două categorii de grupe de produse putând fi exportate cu plata la termene între 90 și 360 de zile calendaristice.

4. Deținerea de disponibilități valutare în conturi bancare în străinătate de către persoanele juridice și fizice prevăzute la pct. 1 poate fi făcută numai pe baza și în condițiile autorizării prealabile a Băncii Naționale a României.

5. Operațiunile de transferuri externe privind investițiile directe în străinătate, investițiile de portofoliu și alte transferuri de sume în valută, efectuate potrivit normelor legale, se pot face numai cu avizul prealabil al Ministerului Finanțelor și cu autorizarea Băncii Naționale a României.

Pentru operațiunile prevăzute la alineatul precedent se va asigura repatrierea sumelor în valută rezultate din aceste operațiuni, după cum urmează:

– în termen de 30 de zile calendaristice de la data stabilirii și disponibilizării în valută convertibilă a sumelor reprezentând dividende din activitatea de investiții în străinătate, precum și a cotelor-părți provenind din lichidarea acestor investiții, ținând seama de reglementările legale și de datele calendaristice de început și de sfârșit ale anului financiar în țările în care s-au efectuat aceste investiții;

– în termen de 15 zile calendaristice calculate de la scadența plății stabilite conform clauzelor contractuale pentru celelalte operațiuni prevăzute la alin. 1.

6. Pentru operațiunile legate de export-import fără încasare efectivă în valută, destinate completării fondului de marfă pe piața internă, autorizate de organele abilitate în acest scop prin hotărâre a Guvernului, persoanele juridice și fizice prevăzute la pct. 1 sunt obligate, în situația efectuării în prealabil a exportului, să realizeze importurile corespunzătoare în termen de maximum 90 de zile calendaristice de la data efectuării exporturilor. În caz contrar, acestea sunt obligate la repatrierea în valută a contravalorii exporturilor într-un termen suplimentar de maximum 15 zile calendaristice.

7. În cazul constatării nerespectării termenelor menționate la pct. 3, 5 și 6, precum și a celor menționate în autorizația Băncii Naționale a României eliberată conform pct. 4, privind repatrierea încasărilor în valută, se vor aplica următoarele amenzi contravenționale reprezentând:

– 10%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru întârzieri de până la 30 de zile calendaristice;

– 15%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru întârzieri între 30 și 60 de zile calendaristice;

– 20%, în lei, asupra sumelor în valută nerepatriate, pentru fiecare lună calendaristică care depășește primele 60 de zile de întârziere. În toate situațiile se menține obligația repatrierii sumelor în valută în termen de 30 de zile calendaristice de la data constatării contravenției.

În cazul depășirii termenului de la alineatul precedent, penalitățile stabilite la art. 7 din Legea nr. 76/1992, astfel cum a fost modificat prin prezenta ordonanță, se majorează cu 50%.

9. Constatarea contravenției și aplicarea sancțiunilor prevăzute la pct. 7 revin organelor Ministerului Finanțelor și Băncii Naționale a României, împuternicite în acest scop.

10. Pentru calcularea amenzilor contravenționale prevăzute la pct. 7 se utilizează cursul de schimb valutar în vigoare la data constatării contravenției.“

Autorul excepției consideră că textul legal menționat este neconstituțional în raport cu prevederile cuprinse în art. 41 alin. (7), art. 49, art. 134 alin (1) și alin. (2) lit. a) și b), precum și în art. 135 alin. (6) din Constituție, deoarece prin instituirea obligației agenților economici de a încasa sumele în valută doar prin conturi deschise în România și la bănci autorizate de Banca Națională a României se realizează o restrângere a exercițiului unor drepturi și al unor libertăți fundamentale, întrucât libertatea comerțului înseamnă și posibilitatea pentru agenții economici de a-și stabili împreună cu partenerii contractului locul unde urmează a se face plata și modalitățile de plată.

Prevederile constituționale invocate au următoarea redactare:

– Art. 41 alin. (7): „Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă“;

– Art. 49: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.“

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“;

– Art. 134: „(1) Economia României este economie de piață. (2) Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;

b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară“;

– Art. 135 alin. (6): „Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Aceste dispoziții legale prevăd măsuri care au ca scop consolidarea regimului valutar în vigoare și întărirea disciplinei financiare privind disponibilitățile în conturile valutare ale persoanelor fizice și juridice care produc și comercializează mărfuri, execută lucrări și prestează servicii în străinătate. Este prevăzută, de asemenea, atât obligația de repatriere a valutei, cât și sancționarea nerespectării acestei obligații.

Prin dispozițiile art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995

și modificată prin Legea nr. 105/1997, nu sunt încălcate prevederile constituționale cuprinse în art. 41 alin. (7), deoarece nu se instituie „o confiscare mascată”, astfel cum susține autorul excepției, ci se prevăd măsuri de consolidare a regimului valutar, de întărire a disciplinei financiare a agenților economici care desfășoară activități de import-export, prevăzându-se obligația acestora de repatriere a valutei, precum și sancțiuni pentru nerespectarea acestei obligații, nerespectare care constituie contravenție. Conform alin. (1) al art. 41 din Constituție „*Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege*”, iar în temeiul alin. (8) al art. 41 din Constituție „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”. Curtea constată că aceste prevederi constituționale au fost respectate, deoarece limitele dreptului de proprietate au fost stabilite prin lege (Legea nr. 12/1995 prin care a fost aprobată cu modificări Ordonanța Guvernului nr. 18/1994), iar amenziile contravenționale prevăzute la pct. 7 al art. IV din ordonanța criticată sunt de asemenea prevăzute în condițiile legii.

Pe de altă parte, Curtea consideră că protecția proprietății private și, respectiv, a averii dobândite în mod licit, care nu poate fi confiscată, nu justifică utilizarea bunurilor proprietate privată, indiferent de natura lor, pentru încălcarea unui interes național, așa cum este cel al asigurării disponibilităților valutare necesare în vederea asigurării obligațiilor externe de plată ale economiei. În același sens Curtea Constituțională s-a pronunțat și prin Decizia nr. 64 din 14 aprilie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 16 iunie 1998.

Referitor la încălcarea, prin textul de lege criticat, a prevederilor art. 49 din Constituție, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, deoarece se referă la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale ale cetățenilor, iar nu ale unor societăți comerciale.

Curtea constată că nu pot fi reținute nici susținerile potrivit cărora prin art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995 și modificată prin Legea nr. 105/1997, sunt încălcate prevederile art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) din Constituție, ci, dimpotrivă, consideră că acestea sunt res-

pectate, deoarece tocmai în temeiul art. 134 alin. (2) lit. b) „*Statul trebuie să asigure: [...] b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară*”. Această obligație fundamentală a fost respectată de Guvern și Parlament, ordonanța criticată având ca scop însăși protejarea intereselor naționale prin consolidarea regimului valutar, asigurarea disponibilităților valutare necesare în vederea îndeplinirii obligațiilor externe de plată ale economiei. Nici economia de piață și nici libertatea comerțului nu justifică încălcarea obligației de repatriere a valutei și a termenului legal maxim de repatriere, deoarece de constituirea fondurilor valutare depinde însăși funcționarea sistemului economic, astfel încât autonomia juridică a agenților economici în activitatea de comerț exterior nu se poate realiza decât cu respectarea acestor obligații.

În acest sens Curtea Constituțională s-a pronunțat, de altfel, și prin Decizia nr. 60 din 31 martie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 18 mai 1998, respingând excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. IV pct. 3 și 7 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 12/1995 și modificată ulterior prin Legea nr. 105/1997.

Curtea a considerat că ordonanța „își are temeiul în dispozițiile constituționale cuprinse în titlul IV «*Economia și finanțele publice*», în special cele prevăzute la art. 134 alin. (2) lit. b), potrivit cărora statul trebuie să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea financiară și valutară”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine o schimbare a jurisprudenței Curții, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Lipsa culpei societății comerciale exportatoare în repatrierea valutei în termenul prevăzut de lege, invocată de autorul excepției, nu constituie un aspect de neconstituționalitate care să poată fi supus controlului Curții, ci un aspect ce privește legalitatea sancțiunii, de competența exclusivă a instanței de judecată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată cu modificări prin Legea nr. 12/1995 și modificată prin Legea nr. 105/1997, excepție ridicată de Societatea Comercială „TRANSTEX” — S.R.L. din Sighișoara în Dosarul nr. 3.038/1999 al Judecătorei Sighișoara, județul Mureș.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iunie 2000.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 118

din 27 iunie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Mariana Trofimescu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Dorel Mihai Stanciu în Dosarul nr. 4.238/1999 al Judecătoriei Mediaș.

La apelul nominal lipsesc părțile, Dorel Mihai Stanciu și Eugenia Stanciu, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 decembrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 4.238/1999, **Judecătoria Mediaș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Dorel Mihai Stanciu într-o cauză civilă ce are ca obiect acțiunea de divorț formulată de Eugenia Stanciu în contradictoriu cu autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Ordonanța Guvernului nr. 13/1998 este neconstituțională, întrucât, pe de o parte, modifică o lege organică, așa cum este Codul de procedură civilă, iar pe de altă parte, dispozițiile acestei ordonanțe, nefiind încă aprobate prin lege de către Parlament, pot fi considerate „perimate” și, în consecință, trebuie declarate neconstituționale. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile ordonanței contravin prevederilor art. 114 și art. 58 alin. (1) din Constituție. Se mai susține, de asemenea, că dispozițiile legale criticate, referitoare la nemotivarea hotărârilor pronunțate în fond și în apel, dacă nu au fost atacate, contravin prevederilor constituționale ale art. 126, privind caracterul public al dezbaterilor, ale art. 31 alin. (1) și (2), privind dreptul la informație, ale art. 21, privind accesul liber la justiție și ale art. 47, privind dreptul la petiționare, precum și prevederilor art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, susține autorul excepției, „dacă în dosar nu sunt consemnate dezbaterile de fond și nici nu sunt menționate considerentele pentru care s-a pronunțat o anumită sentință, cum poate fi cineva informat corect asupra unor elemente esențiale dintr-un dosar?”.

Judecătoria Mediaș, exprimându-și opinia, consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În motivarea opiniei sale, instanța judecătorească evocă jurisprudența Curții Constituționale cu privire la Ordonanța Guvernului nr. 13/1998, menționând deciziile nr. 61/1999 și nr. 135/1999, prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate privind această ordonanță.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază excepția ca fiind neîntemeiată, precizând că asupra constituționalității prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 61/1999, statuând că dispozițiile acestei ordonanțe sunt constituționale. Considerarea dispozițiilor Codului de procedură civilă ca fiind de resortul legii organice ar echivala cu o completare a Constituției, care reglementează expres și limitativ domeniile rezervate acestei categorii de legi. În ceea ce privește perimarea ordonanțelor de urgență neaprobată de Parlament, se precizează că nu există nici o dispoziție constituțională care să stabilească un anumit termen pentru dezbaterile și aprobarea ordonanțelor de către Parlament.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate se referă la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale contravin prevederilor art. 58 alin. (1) și ale art. 114 din Constituție. De asemenea, consideră că dispozițiile din ordonanță referitoare la nemotivarea hotărârilor pronunțate în fond și în apel, dacă nu au fost atacate, contravin prevederilor constituționale ale art. 126, privind caracterul public al dezbaterilor, ale art. 31 alin. (1) și (2), privind dreptul la informație, ale art. 21, privind accesul liber la justiție și ale art. 47, privind dreptul la petiționare, precum și prevederilor art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 61 din 20 aprilie 1999, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999, și prin Decizia nr. 3 din 18 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 28 martie 2000, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998. Pentru a ajunge la această soluție Curtea a reținut, în esență, că, potrivit sistemului Constituției din 1991, calificarea legilor ca fiind organice se face expres prin textele constituționale, iar nu pe cale de interpretare. Art. 72 alin. (3) din Constituție prevede majoritatea domeniilor care sunt supuse reglementării prin lege organică. Atât în acest text, cât și în celelalte articole ale Constituției, în care se specifică necesitatea adoptării de legi organice, nu se prevede că procedura civilă este supusă reglementării prin asemenea legi.

De asemenea, Curtea a apreciat că motivarea sau nemotivarea hotărârilor nu are nici o înrăuire asupra respectării principiului privind caracterul public al ședințelor de judecată, consacrat în art. 126 din Constituție, care prevede: „*Ședințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege.*” Acest principiu vizează timpul și locul desfășurării ședințelor de judecată, iar nu și documentele întocmite în timpul acestora. Consemnarea dezbaterilor, formele și modalitățile acestora sunt probleme de procedură, care, potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, sunt stabilite de lege. Înlăturarea obligației de a motiva hotărârile, dacă acestea nu sunt atacate cu apel sau cu recurs, nu îngrădește în nici un fel exercițiul dreptului de acces la informații de interes public și, prin urmare, nu încalcă art. 31 alin. (1) din Constituție, care prevede: „*Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.*” Datele ce rezultă din dosarele aflate în curs de judecată la instanțe nu sunt destinate publicității, pentru că privesc doar părțile în cauză, dar soluțiile pronunțate pot fi aduse la cunoștință celor interesați prin orice mijloace legale. Părțile aflate în proces, indiferent de calitatea lor, au acces nelimitat la actele dosarului, inclusiv la soluția pronunțată de instanță.

Necomunicarea motivării hotărârilor neatacate cu apel sau cu recurs nu îngrădește accesul liber la justiție și nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție, potrivit cărora: (1) „*Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Dorel Mihai Stanciu în Dosarul nr. 4.238/1999 al Judecătoriei Medias.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 iunie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind exceptarea temporară de la plata taxei vamale a importului unui contingent tarifar de 500.000 pui de găină de o zi**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 70 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se exceptează de la plata taxei vamale, până la data de 31 decembrie 2000 inclusiv, importul unui contingent tarifar de 500.000 pui de găină de o zi, din care 35.000 păsări de reproducție rase ușoare, poziția tarifară

0105.11.11, și 465.000 păsări de reproducție rase grele, poziția tarifară 0105.11.19.

Art. 2. — Importul se realizează pe bază de licențe de import eliberate de Ministerul Industriei și Comerțului, cu avizul prealabil al Ministerului Agriculturii și Alimentației.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și alimentației,
Ioan Avram Mureșan

p. Ministrul industriei și comerțului,
Constantin Isbășoiu,
secretar de stat

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

Ministru de stat, președintele Consiliului de Coordonare
Economico-Financiară,
Mircea Ciumara

București, 13 iulie 2000.
Nr. 631.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****privind mandatarea Ministerului Industriei și Comerțului în vederea privatizării Societății Naționale „Plafar” — S.A. București**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 4¹ alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, și al Hotărârii Guvernului nr. 450/1999 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se mandatează Ministerul Industriei și Comerțului să deruleze procesul de privatizare a Societății Naționale „Plafar” — S.A. București, persoană juridică română, cu capital integral de stat. Privatizarea se va realiza prin vânzarea tuturor acțiunilor deținute la această societate, în condițiile legii.

Art. 2. — În vederea derulării procesului de privatizare a Societății Naționale „Plafar” — S.A. București Ministerul Industriei și Comerțului, în calitate de instituție publică implicată, își va exercita toate drepturile și obligațiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998, modificată și completată prin Legea

nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, și de Hotărârea Guvernului nr. 450/1999 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Vânzarea de acțiuni se va realiza pe bază de ofertă prezentată în plic închis, urmată de negociere directă cu potențialii cumpărători.

Art. 4. — (1) Obiectul contractului care se va încheia cu cumpărătorul va fi vânzarea-cumpărarea de acțiuni, libere de orice sarcini, deținute la Societatea Națională „Plafar” — S.A. București. Proprietatea asupra acțiunilor vândute se

transmite de la vânzător la cumpărător cu toate drepturile și obligațiile prevăzute pentru acționari de lege și de contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni, la data plății prețului prevăzut în contract.

(2) În vederea participării la negociere potențialii cumpărători vor depune o garanție de participare într-un cuantum cuprins între 5% și 10% din valoarea nominală a pachetului de acțiuni scos la vânzare.

(3) Cumpărătorul se obligă ca până la data îndeplinirii tuturor obligațiilor asumate prin contract să nu cesioneze toate acțiunile cumpărate de la vânzător sau o parte din acestea și să nu transmită contractul unui terț fără acordul prealabil al vânzătorului.

(4) Litigiile care decurg din interpretarea și executarea contractului vor fi supuse instanțelor judecătorești competente din România.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:
Ministrul industriei și comerțului,
Radu Berceanu
Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

București, 13 iulie 2000.
Nr. 632.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pentru anul 2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2000

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Contractul-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pentru anul 2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 29 mai 2000, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 23 va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — Asistența medicală de specialitate din ambulatoriu se acordă de medicii de specialitate acreditați și de alt personal acreditat, în cabinete medicale și unități sanitare autorizate sau/și acreditate potrivit dispozițiilor legale în vigoare.“

2. Alineatul (2) al articolului 36 se abrogă.

3. Alineatul (2) al articolului 41 va avea următorul cuprins:

„(2) Casele de asigurări de sănătate încheie contracte pentru furnizarea de servicii medicale stomatologice cu cabinetele medicale organizate conform Ordonanței Guvernului nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale, cu modificările și completările ulterioare, sau organizate conform Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările ulterioare, cu spitalele care au organizate cabinete medicale stomatologice, precum și cu persoanele juridice care au organizate ambulatorii de stomatologie în care se desfășoară și activitate de învățământ.“

4. Alineatul (2) al articolului 52 va avea următorul cuprins:

„(2) Asigurații au dreptul la servicii medicale de reabilitare a sănătății — recuperare, medicină fizică și/sau asistență balneoclimatică — în unități medicale de specialitate, respectiv spitale de recuperare, secții de recuperare din

spitale, sanatorii balneare cu secții de recuperare pentru adulți și copii, preventorii, unități ambulatorii de recuperare/reabilitare din stațiuni balneoclimatice și cabinete medicale de specialitate organizate în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 124/1998, autorizate și/sau acreditate.“

5. Alineatul (3) al articolului 66 se abrogă.

6. După articolul 71 se introduce articolul 72 cu următorul cuprins:

„Art. 72. — (1) Serviciile medico-sanitare pentru unitățile sau secțiile de spital cu profil de recuperare copii distrofici, recuperare și reabilitare neuropsihomotorie sau copii bolnavi de HIV/SIDA, reorganizate potrivit prevederilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 261/2000 în cadrul serviciilor publice specializate din subordinea consiliilor județene sau, după caz, a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București în a căror rază administrativ-teritorială funcționează, se finanțează de casele de asigurări de sănătate.

(2) Personalul medical și auxiliar care furnizează serviciile medico-sanitare prevăzute la alin. (1) va fi încadrat la spitalul județean sau la cel mai apropiat spital public, în cazul unităților sanitare transferate integral la servicii publice specializate, spital care va încheia contract separat pentru furnizarea acestor servicii cu casa de asigurări de sănătate.

(3) Personalul medical menționat la alin. (2) va putea funcționa și în calitate de medic de familie la unitățile din cadrul serviciilor publice specializate din subordinea consiliilor județene sau, după caz, a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București.

Art. II. — Contractul-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pentru anul 2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 29 mai 2000, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:
Ministru de stat, ministrul sănătății,
Hajdú Gábor
Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Alexandru Ciocâlteu
Ministrul muncii și protecției sociale,
Smaranda Dobrescu
Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

București, 13 iulie 2000.
Nr. 633.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE privind acordarea unui ajutor financiar

În temeiul art. 107 din Constituția României și al art. 5 alin. (1) lit. i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/1999 privind înființarea și utilizarea Fondului național de solidaritate, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă acordarea unui ajutor financiar în sumă de 15 milioane lei din Fondul național de solidaritate, administrat și gestionat de Ministerul Muncii și Protecției Sociale, familiei doamnei Merlă Gabriela, cu domiciliul în comuna Răuseni, județul Botoșani.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:
Ministrul muncii și protecției sociale,
Smaranda Dobrescu
Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș
Ministrul funcției publice,
Vlad Roșca
Ministru de stat, ministrul sănătății,
Hajdú Gábor

București, 13 iulie 2000.
Nr. 634.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind acordarea unui ajutor financiar

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 5 alin. (1) lit. i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/1999 privind înființarea și utilizarea Fondului național de solidaritate, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă acordarea unui ajutor financiar în sumă de 3 milioane lei din Fondul național de solidaritate, administrat și gestionat de Ministerul Muncii și

Protecției Sociale, familiei domnului Mureșan Damian, cu domiciliul în satul Valea Hranei, comuna Zalha, județul Sălaj.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:
Ministrul muncii și protecției sociale,
Smaranda Dobrescu
Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș
Ministrul funcției publice,
Vlad Roșca
Ministru de stat, ministrul sănătății
Hajdú Gábor

București, 13 iulie 2000.
Nr. 635.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea prealabilă, în vederea recunoașterii funcționării în România
a Asociației „Research Triangle Institute“ din Statele Unite ale Americii prin intermediul unei filiale

În temeiul prevederilor art. 43 alin. (2) din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat și ale art. 76 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă, în vederea recunoașterii prin hotărâre judecătorească, funcționarea pe teritoriul României a Asociației „Research Triangle Institute“ din Statele Unite ale Americii, persoană juridică de drept privat americană, fără scop patrimonial, cu sediul real în statul Carolina de Nord, 3040 Cornwallis Road, P.O. Box 12194, Research Triangle Park, NC 27709—2194, Statele Unite ale Americii, prin intermediul unei filiale.

Art. 2. — Sediul filialei din România a Asociației „Research Triangle Institute“ este în municipiul București, str. Dimitrie Onciu nr. 18, et. 2, ap. 3, sectorul 2.

Art. 3. — Scopul filialei din România a Asociației „Research Triangle Institute“ constă în dezvoltarea de pro-

grame de asistență umanitară și tehnică în domeniul marketingului și managementului de autogovernare, programe de asistență privind autoritățile publice locale, studii și evaluări privind mediul înconjurător, cercetări privind educația și sănătatea populației, precum și orice alte activități care sunt în concordanță cu statutul Asociației „Research Triangle Institute“ din Statele Unite ale Americii.

Art. 4. — Asociația „Research Triangle Institute“, prin filiala din România, își va desfășura activitatea cu respectarea legilor române, după obținerea hotărârii judecătorești de recunoaștere.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:
Ministru de stat,
ministrul afacerilor externe,
Petre Roman
Ministrul funcției publice,
Vlad Roșca

București, 10 august 2000.
Nr. 656.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind drepturile bănești cuvenite personalului încadrat în unitățile mixte constituite între Armata României și armatele altor țări

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale pct. 2 din anexa nr. 8 la Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Personalul care face parte din modulul românesc din componența unităților mixte — multinaționale — pe perioada în care acesta își desfășoară activitatea pe teritoriul României beneficiază de drepturile bănești prevăzute în Legea nr. 138/1999.

Art. 2. — Personalul care face parte din modulul românesc din componența unităților mixte — multinaționale — pe perioada în care acesta își desfășoară activitatea în afara granițelor țării beneficiază, pe lângă drepturile bănești

prevăzute la art. 1, acordate în lei, și de o diurnă, în valută, stabilită în limita celei prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 518/1995 privind unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar, cu modificările și completările ulterioare, ierarhizată potrivit metodologiei aprobate prin ordin al ministrului apărării naționale, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul apărării naționale,
Sorin Frunzaverde

Ministrul muncii și protecției sociale,
Smaranda Dobrescu

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

București, 10 august 2000.
Nr. 657.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro